

A múlt század elején történt. Magányos férfi utazott le egy vidéki kisvárosba. Barátai hívták, hogy ne töltsse egyedül a szentestét. Az utolsó vonattal érkezett. Már erősen szürkült, alig járt valaki az utcákon. Az egyik kirakat előtt észrevett egy kopott ruhás kisleányt. Nagy, vágyódó szemei egy kis betlehemre szegeződtek. A férfi megszólította: „Ezt szeretnéd megvenni?” A leány bólintott, de nem vette le szemeit a kirakatról. „Nem is lehet drága” – folytatta a férfi. A kisleány kihúzta kezét a zsebéből, tíz krajcáros csillogott benne. „Ezt az előbb találtam, de ezért nem adnak semmit.” A férfi elkérte a pénzt, s a leány felé tartotta. „Hallod-e, ez nem közönséges pénz, bizonyára az angyalok ejtették el.”

A leány csodálkozva nézett a férfira. „Gyere, menjünk be az üzletbe” – és megfogta a hideg leány kezét. Bent már senki sem volt, csak az idős kereskedő. Udvarias mosollyal szólt: „Éppen zárni készülök.” A férfi hunyorított a szemével: „Akkor a legjobbkor jöttünk. Kis barátom egy rendkívüli pénzt talált. Az angyalok vesztették el. Azt veheti rajta, amit csak akar.” Ezzel ismét ráhunyorított a kereskedőre, és az megértette. Kezébe vette, megvizsgálta a pénzt. Aztán sugárzó arccal mondta: „Micsoda szerencse, te aztán jó leány lehetsz. Válaszd ki hát, amit szeretnél.”

A leány először a kereskedőre, azután az ismeretlen férfira nézett. Mindkettő tekintetéből biztatást olvasott ki. Erre rámutatott a kirakatban csillogó betlehemre: „Ezt szeretném.” A kereskedő szépen becsomagolta, szaloncukrot is adott hozzá. A leány boldogan hagyta el a boltot.

Az ismeretlen férfi ekkor elővette pénztárcáját, s fizetni akart. „Szó sincs róla, uram, szólt a kereskedő. Ma este nekem is karácsonyom van. Az a Jézus, akit ma ünnepelünk, figyelmeztetett bennünket: Amit egynek tesznek a legkisebbek közül, azt nekem teszik.”

A két férfi egymás szemébe nézett és kezet szorított. Mindketten tudták, hogy ebben a pillanatban született meg a szívükben a kis Jézus....